



עפ"ג 20049/12/14 - ר ע נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

10 מרץ 2015

עפ"ג 20049-12-14 ע נ' מדינת ישראל

לפני כב' השופטת גילה כנפי-שטייניץ

כב' השופט ד"ר יגאל מרזל

כב' השופט אריה רומנוב

ר ע

בענין:

ע"י ב"כ עו"ד חן הולנדר

מטעם הסנגוריה הציבורית

המערער

נ ג ד

מדינת ישראל

ע"י עו"ד יפעת גפן

פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

המשיבה

פסק דין

1. לפנינו ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בירושלים (הכרעת הדין- כב' השופט שמעון פיינברג, גזר הדין- כב' השופט דב פולוק). בפסק דין זה הורשע המערער, לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, עבירה של היזק בזדון לפי סעיף 452 לחוק העונשין, ועבירה של הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין. נגזרו על המערער חודש מאסר לריצוי בעבודות שירות, וכן שלושה חודשי מאסר על תנאי שירות אם יעבור המערער תוך שנתיים עבירה מן העבירות בהן הורשע (ת"פ 1341/10). הערעור שלפנינו מכון הן נגד הכרעת הדין והן נגד גזר הדין.

כתב האישום

2. כתב האישום שהוגש לבית משפט קמא כלל שלושה אישומים, שיפורטו להלן:

באישום הראשון נטען, כי ביום 27.6.09 תקף המערער את המתלוננת (שהייתה אשתו באותה העת) בכך שדחף אותה, וכי איים עליה בפגיעה שלא כדין בגופה בכך שאמר לה שהוא יפרק אותה במכות, ישחט אותה ויגמור אותה. כמו כן איים המערער על המתלוננת לבל תתקשר למשטרה, דחף את השולחן והפיל כוס קפה שהייתה מונחת עליו, קרע את חוטי הטלפון וזרק את מכשיר הטלפון הנייד של המתלוננת כך שזה התפרק. באישום זה יוחסו למערער עבירה של תקיפת בת זוג, איומים והיזק בזדון.

באישום השני נטען, כי כשלושה שבועות לפני האירוע נשוא האישום הראשון, איים המערער על המתלוננת ואמר לה



שלא תצא מהבית ואם תצא ייתן לה אגרוף. כשאמרה המתלוננת שתזמין משטרה, איים עליה המערער שאם תזמין משטרה ישחט אותה. משניסתה המתלוננת לצאת, דחף אותה המערער על "השפיץ" של המיטה. באישום זה יוחסו למערער עבירה של תקיפת בת זוג ואיומים.

באישום השלישי נטען, כי ביום 28.6.09 שלח המערער למתלוננת שני מסרונים ((SMS. במסרון הראשון נכתב: "ארזתי כמה דברים אני לא יודע לאן אני הולך אבל הילדים שלנו יותר חשובים מכל דבר בעולם חצינו גבולות ואין פה צודקים או מנצחים רק מפסידים נשיקות לילדים אל תשכחי שאני אבא שלהם נדבר שהרוחות יירגעו". לאחר שליחת המסרון הראשון התקשר המערער למתלוננת לוודא שההודעה הגיעה. במסרון השני נכתב: "אין צורך בכל המריבות אני מאמין שאפשר לגמור יפה בסך הכל אני מסתכל לאחור, הרוב היה מדהים יש לנו ילדים מדהימים ונסלח אחד לשני ברגע שאני יסתדר כלכלית ומגורים את יודעת שאני יעזור בכל דבר, הדבר היחידי אל תמנעי מהילדים את אבא שלהם לא חשוב מה קרה ביננו אוהב אתכם לעולם ר, אשמח אם תחזירי לי תשובה". נטען שבמעשיו אלו הפר המערער הוראות קצין ממונה שניתנו לו ביום 27.6.09, לפיהן נאסר עליו להיפגש עם המתלוננת או ליצור עמה קשר בכל דרך שהיא למשך 5 ימים. באישום זה יוחסה למערער עבירה של הפרת הוראה חוקית.

3. בתשובתו לכתב האישום הכחיש המערער את האישום הראשון והשני. באשר לאישום השלישי, הודה המערער במשלוח המסרונים, אולם טען כי מדובר בעניין מינורי ובנסיבות היוצרות הגנה מן הצדק.

הכרעת הדין וגזר הדין

4. בעקבות כפירת המערער, נשמעו ראיות הצדדים: מטעם המאשימה העידו המתלוננת וכן שוטר שהגיע לדירת בני הזוג לאחר האירוע מושא האישום הראשון, ומטעם ההגנה העיד המערער. לאחר שמיעת הראיות, זיכה בית משפט קמא, בהכרעת דינו, את המערער משתי עבירות התקיפה שיוחסו לו וכן מעבירת האיומים שיוחסה לו באישום השני, והרשיע אותו בעבירת האיומים והיזק בזדון שיוחסו לו באישום הראשון, ובעבירת הפרת הוראה חוקית שיוחסה לו באישום השלישי.

5. בהכרעת הדין קבע בית משפט קמא כי עדות המתלוננת נשמעה מהימנה אולם יש להתייחס לעדותה בזהירות. זאת מאחר שבאותה תקופה היו בני הזוג מצויים בהליך גירושין עקב חשדות המערער בקיומם של יחסי קרבה בין המתלוננת לחבר לעבודה, שהוא ככל הנראה בן זוגה של המתלוננת כיום. באשר לעבירת התקיפה נשוא **האישום הראשון**, קבע בית המשפט, כי לא שוכנע מעבר לספק סביר כי המערער ביצע את העבירה, זאת לנוכח הודאתה של המתלוננת כי במונח "תקיפה" כוונתה היתה לאו דווקא לאלימות פיזית. עוד הודתה כי דיווחה למשטרה על תקיפה קודמת של המערער וכי לא היתה באותו מקרה תקיפה פיזית אלא אלימות מילולית בלבד. באשר לעבירת האיומים נקבע, כי עדות המתלוננת נתמכת בראיות נוספות, ובעיקר באמרות של המערער עצמו בהודעתו במשטרה ובדו"ח העיכוב, התומכות בכך שאיים על המתלוננת. גם בהתייחס לעבירה של היזק בזדון נקבע, כי עדות המתלוננת נתמכת בראיות נוספות - הודעת המערער, בדברים שאמר המערער בדיון שהתקיים בבית משפט לענייני משפחה ובדו"ח הפעולה של השוטר. עוד נקבע, כי עדות המערער בבית משפט קמא ביחס לעבירות האיומים והיזק בזדון לא הייתה משכנעת. באשר לעבירות התקיפה והאיומים שיוחסו למערער **באישום השני** קבע בית משפט קמא כי המתלוננת לא התלוננה על אירוע זה בזמן אמת, ולנוכח הזהירות שיש לנקוט באשר לעדותה החליט לזכות את המערער מאישום זה



מחמת הספק. בהתייחס **לאישום השלישי**, דחה בית משפט קמא את טענת המערער כי "לא שם לב" לכך שהקצין הממונה נתן הוראה האוסרת על המערער ליצור קשר עם המתלוננת, בהיותה סותרת את הודעתו במשטרה. כן דחה את טענתו להגנה מן הצדק וקבע, כי אמנם לא היו איומים במסרונים אלו, אולם נסיבות הפרת הוראות קצין משטרה, יממה לאחר האירוע בגינו עוכב המערער על רקע חשד לאלימות במשפחה, חמורות דיין בכדי לא להקים למערער טענה להגנה מן הצדק.

6. עובר למתן גזר הדין הורה בית משפט קמא על עריכת תסקיר שירות מבחן בעניינו של המערער אשר יתייחס בין היתר לשאלת ההרשעה, וכן ישקול גם את נכונות המערער להשתלב בסדנא לשליטה בכעסים. התסקיר שהוגש לא היה חיובי. שירות המבחן העריך כי המערער אינו בשל בשלב זה להשתלב בתהליך טיפולי, ולפיכך לא בא בהמלצה טיפולית בעניינו. שירות המבחן אף לא ראה מקום להמליץ על אי הרשעתו של המערער, ולענין העונש המליץ על עונש מרתיע ומעמיד גבולות.

7. בגזר הדין שניתן, זקף בית משפט קמא לזכות המערער את העובדה כי אין לו הרשעות קודמות, את חלוף הזמן מאז ביצוע העבירות (בשנת 2009), וכן את העובדה כי המערער זוכה מהעבירות החמורות שיוחסו לו בכתב האישום. בית משפט קמא ציין כי בדרך כלל בנסיבות אלו ניתן היה להסתפק במאסר מותנה בלבד, ואולם בעניינו לא ניתן להתעלם מן האמור בתסקיר שירות המבחן, לרבות המלצת שירות המבחן להטיל על המערער עונש מרתיע המעמיד גבולות להתנהגותו. נוכח שיקולים אלו, כמו גם שקילת נסיבותיהן של העבירות ונסיבותיו האישיות של המערער, הטיל בית משפט קמא על המערער חודש מאסר לריצוי בעבודות שירות, וכן שלושה חודשי מאסר על תנאי כמפורט לעיל.

הערעור על פסק הדין

8. המערער טוען בערעורו כי יש לזכותו מכל העבירות בהן הורשע. לטענת המערער, לא ניתן להשתית על עדות המתלוננת כל ממצא לחובת המערער. זאת מאחר שלמתלוננת היה מניע ברור לטפול על המערער אשמת שווא בשל הליכי הגירושין בהם היו מצויים הצדדים בתקופה הרלוונטית, ומאחר שגם חלקי עדותה "המהימנים" נגועים ברצונה לסבך את המערער בהליכים שקריים. נטען עוד כי נמצאו סתירות בין עדות המתלוננת בבית המשפט לבין גרסתה במשטרה, ולא נמצאה ראיה חיצונית שיש בה כדי לתמוך בגרסתה. כן נטען שתשובות המתלוננת בעדותה באשר לזהות האדם שליווה אותה לבית המשפט, שעה שטענותיה באשר לשמו הקודם וללאום שלו נתבדו, פוגמות קשות במהימנותה ויש בהן כדי להפחית ממשקל עדותה.

9. באשר לעבירת האיומים נטען, כי שגה בית משפט קמא עת העניק לדבריו של המערער "לא תקפתי אותה פיזית", כפי שנרשמו בדוח העיכוב, פרשנות מוטעית ומרחיבה. בית משפט קמא שגה משהעניק לאמירה זו משמעות פוזיטיבית, לפיה המערער לא מסתייג בפה מלא מהחשד כי איים על המתלוננת במהלך האירוע. לטענת המערער, אין מדובר בגרסה או אמירה שניתן לבסס עליה אשמה. המערער מוסיף וטוען, כי אין בתיק החקירה כל ראיה העשויה לסבך את המערער בביצוע עבירת האיומים. ככל שלא התקבלה גרסת המתלוננת ביחס לעבירות החמורות יותר, ומשעה שמדובר במסכת עובדתית אחת הנשענת על מסד ראיתי אחד, אין לקבל את גרסתה אף ביחס לתלונתה בגין עבירת האיומים.



10. באשר לעבירת ההיזק בזדון טוען המערער, כי אמנם לא הרחיק עצמו מהבסיס העובדתי אשר עמד ביחס לאישום זה, אולם אין כל בסיס ראיתי להרשעתו בביצוע עבירה זו אך ורק בהסתמך על תלונת המתלוננת ועל התיאור הפשטני המצוי בדוח הפעולה של השוטר, שלא זכר את פרטי האירוע. לא הוכחו בפני בית משפט קמא יסודות העבירה, ואף המתלוננת מסרה כי אינה זוכרת האם חוטי הטלפון נקרעו.

11. באשר לעבירת הפרת ההוראה החוקית, טוען המערער כי שליחת המסרון נעשתה אמנם כיממה לאחר שנאסר עליו ליצור קשר עם המתלוננת, אולם מדובר במסרון תמים הנעדר כל אופי אלים או מאיים, שנשלח אל אשתו דאז מתוך שגרת חיים יומיומית ומתוך דאגה לילדים. לטענת המערער יש לזכותו מביצוע העבירה מחמת היות המעשה קל ערך, אשר אינו מצדיק העמדה לדין פלילי, בהתאם לסעיף 34ז לחוק העונשין (הגנת זוטי דברים).

12. לחילופין, ביקש המערער להורות על ביטול עונש המאסר לריצוי בעבודות השירות שהוטל עליו. לטענתו, היה מקום ליתן משקל רב יותר לנסיבותיו האישיות של המערער, ובכלל זה לקושי הרב שחוה עקב גירושיו מן המתלוננת ועקירת ילדיו ממנו, לכך שהמערער נטול הרשעות קודמות, וכן לחלוף הזמן מאז ביצוע העבירות, המקשה את הצורך במיצוי הדין והטלת ענישה מוחשית כמו זו שהושתה על המערער.

דין והכרעה

13. לאחר שבחנו את חומר הראיות ושקלנו את טענות הצדדים, הגענו למסקנה שדין הערעור על הכרעת הדין להידחות.

14. בית משפט קמא, בהכרעת דינו, נקט במידת הזהירות, ולא ראה להשתית את הכרעתו על עדות המתלוננת בלבד, אף שקבע שזו "נשמעה מהימנה". מטעם זה, ומטעמים נוספים שפורטו בהכרעת הדין, לא ראה להרשיע את המערער בעבירות התקיפה על יסוד עדות המתלוננת בלבד. גם לגבי עבירת האיומים באישום השני, משמצא שאין תימוכין לתלונתה של המתלוננת ראה לזכות את המערער מעבירה זו מחמת הספק.

15. מנגד, ובכל המתייחס לעבירות האיומים וההיזק בזדון שבאישום הראשון, הרשיע בית המשפט את המערער בעבירות אלה לאחר שמצא תימוכין חיצוניים לעדותה של המתלוננת. באשר לעבירת האיומים, העידה המתלוננת כי המערער איים עליה שישחט אותה ויגמור אותה. לעדות המתלוננת נמצאו תימוכין בהודעת המערער במשטרה. כפי שציין בית משפט קמא, משנשאל המערער בחקירתו במשטרה אם דחף את המתלוננת ואמר לה שיפרק אותה, השיב "לא דחפתי אותה אבל יכול להיות אמרתי את זה אבל זה מילים של כעס" (ת/6 בע' 2 ש' 41). המערער הוסיף כי איים על המתלוננת "שאני אהפוך את הבית ואם היא תתקשר למשטרה הסיפור ביננו לא יגמר בטוב". בהמשך לכך אמר כי "...בשעת כעס נאמרים דברים אבל לא ממשתי את האיומים" (בע' 2 להודעה ת/6).

16. גם באשר לעבירת ההיזק בזדון קיימים תימוכין חיצוניים לעדות המתלוננת. המתלוננת העידה, כי בשעה שהתקשרה לאחותה לקח המערער את הטלפון וזרק אותו לכיוונה אך לא פגע, וכי הטלפון פגע בקיר. עוד העידה כי



המערער משך את החוטים מהחשמל והטלפון התפרק (בע' 6 לפרוטוקול). לעדותה זו קיימים תימוכין בהודעת המערער במשטרה לפיה "אני זרקתי את הטלפון על הקיר" (ת/5) עדותו בבית המשפט לפיה זרק את הטלפון שפגע בקיר (בע' 13), ודו"ח הפעולה של השוטר המתאר כי כאשר הגיע לדירת בני הזוג המתלוננת נראתה "סוערת ובוכיה" וכי "בדירה נראו סמנים של כוס שבורה וכן חוטי טלפון קרועים" (ת/1). לענין דו"ח הפעולה של השוטר יצוין, כי זה הוגש כראיה ללא כל הסתייגות של ב"כ המערער.

17. באשר לעבירה של הפרת הוראה חוקית, יש לדחות את טענות המערער. המערער הפר ביועין הוראה של קצין ממונה שלא ליצור קשר עם המתלוננת יום בלבד לאחר שזו ניתנה (ור' סיכומי ב"כ המערער בע' 22 וכן הודעת המערער ת/6 בע' 4). העובדה שהמסרונים לא נשאו מסר מאיים או מסר שלילי אינו מקל עם עניינו של המערער, ואינה מהווה תשתית להגנה מן הצדק או להגנת זוטי דברים. כפי שציין בית משפט קמא, מדובר בהוראה שניתנה על רקע אירוע אלים בתוך המשפחה. משלוח שני מסרונים ועוד התקשרות טלפונית (עדות המערער בע' 15 ש' 20), שלוש פעולות מפרות שנעשו יום לאחר שניתנה ההוראה, אינו מעשה קל ערך כטענת המערער המצדיק זיכוי מחמת הגנה מן הצדק או זוטי דברים.

18. גם באשר לגזר הדין לא מצאנו טעם להתערבות ערכאת הערעור בגזר דינו של בית משפט קמא. אכן, מדובר במערער ללא עבר פלילי ובעבירה שנעברה לפני שנים. העבירות בהן הורשע המערער אינן מצויות ברף הגבוה של העבריינות הפלילית. יחד עם זאת, וכפי שעולה הן מעדות המתלוננת והן מהודעות המערער, העבירות בוצעו במהלך אירוע אלים בתוך המשפחה, גם לפי תיאוריו של המערער בהודעותיו במשטרה, שבעקבותיו הזעיקה המתלוננת משטרה. המערער אישר כי בשל התנהגותו חשה המתלוננת "מפחדת" (ור' הודעת המערער ת/6 בע' 2 ש' 37-43) ועזבה את הבית עד להוצאת צו להרחקתו מן הבית. כפי שעולה מתסקיר שירות המבחן, המערער מתקשה ליטול אחריות מלאה לעבירות שביצע, מתקשה להכיר בהתנהגותו הבעייתית, ואינו בשל להשתלב בהליך טיפולי. שירות המבחן המליץ על הטלת עונש מרתיע ומעמיד גבולות להתנהגותו. בנסיבות אלה, ואף שאין מדובר בעונש קל לעבירות בהן הורשע, אין אני רואים להתערב בו.

19. הערעור נדחה, אפוא, על שני חלקיו.

המערער יתייצב לריצוי עבודות השירות ביום 12.4.15 עד השעה 10:00 במפקדת מחוז דרום בבאר שבע.

מזכירות בית המשפט תעביר פסק הדין לב"כ הצדדים ותוודא טלפונית קבלתו. כן תעביר פסק הדין לממונה על עבודות שירות.

ניתן היום, י"ט אדר תשע"ה, 10 מרץ 2015, בהעדר הצדדים.

אריה רומנוב, שופט

ד"ר יגאל מרזל,
שופט

גילה כנפי שטייניץ,
שופטת

